

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 czerwca 2020 roku, po rozpatrzeniu wniosku z 8 czerwca 2020 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił Z. P. prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie przedstawił żadnych nowych dowodów ani nie ujawnił okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, które miałyby wpływ na wysokość jego świadczenia, w szczególności nie wykazał, by przez co najmniej 15 lat świadczył pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. /decyzja k. 25 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 24.11.2016r./

W dniu 18 czerwca 2020 roku Z. P. złożył odwołanie od powyższej decyzji wnosząc o jej zmianę i uwzględnienie przy obliczeniu wysokości emerytury rekompensaty za pracę w szczególnych warunkach poprzez wliczenie dodatkowo do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od 7 maja 1977 roku do 25 stycznia 1983 roku. W uzasadnieniu skarżący podniósł, że w okresie tym, podobnie jak w uznanym przez ZUS od 1 lutego 1983 roku do 5 września 1997 roku wykonywał pracę kierowcy pojazdów powyżej 3,5 tony. /odwołanie k. 3/

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 1 lipca 2020 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. /odpowiedź na odwołanie k.4/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z. P., urodzony (...), w okresie od 7 maja 1977 roku do 25 stycznia 1983 roku był pracownikiem Przedsiębiorstwa (...) I Oddziału Towarowo – Spedycyjnego w Ł., zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy. Zatrudnienie w tym zakładzie zakończyło się w związku z porozumieniem między zakładami pracy, na mocy którego wnioskodawca od 1 lutego 1983 roku podjął pracę w Przedsiębiorstwie (...) II Oddziale Osobowym w Ł. /zwolnienie ze służby k 22 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 24.01.2017r., zaświadczenie, odpis książeczki ubezpieczeniowej k 6 – 8 odw. pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 10.09.2004r./

W okresie zatrudnienia od 7 maja 1977 roku do 25 stycznia 1983 roku wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jeździł samochodami ciężarowymi powyżej 3,5 tony z przyczepami. /wniosek i zaświadczenie – k 8 – 9 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 24.11.2016r., zeznania świadka J. K., przesłuchanie wnioskodawcy – e-protokół rozprawy – płyta CD k 33/

Były to następujące samochody: S. (...) (od 7 maja do 1 czerwca 1977 roku), S. (...) (od 1 czerwca 1977 roku do 24 października 1979 roku), S. (...) (od 24 października 1979 roku do 15 lipca 1980 roku) i Kamaz (od 15 lipca 1980 roku). /wniosek i zaświadczenie – k 8 – 9 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 24.11.2016r., przesłuchanie wnioskodawcy – e-protokół rozprawy – płyta CD k 33/

Każdorazowo powierzony wnioskodawcy pojazd pozostawał pod jego opieką we wskazanym okresie. Zdarzało się, że dyspozytor przydzielał mu inny samochód, ale również ciężarowy wielotonażowy. /przesłuchanie wnioskodawcy – e-protokół rozprawy – płyta CD k 33/

Jeździł nim codziennie, bez żadnych przestoi, woził butle z tlenem z P. do Ł., buraki cukrowe podczas tzw. akcji buraczanej z pól do cukrowni w Ł., kołdry z zakładów (...) w Ł., żwir, zbiornik na paliwo, rozwoził wysłódkę dla rolników,. Nie jeździł w tym czasie żadnymi samochodami osobowymi ani innymi poniżej 3,5 tony. /zeznania świadka J. K., przesłuchanie wnioskodawcy – e-protokół rozprawy – płyta CD k 33/

Nie rozładowywał towaru z samochodu, odpinał tylko burtę przy rozładunku, nie zajmował się żadnymi czynnościami mechanicznymi w samochodzie, robili to mechanicy. Tankował samochód, zimą dolewał wody do chłodnicy. Pracował po 14 godzin na dobę, za co miał płacone wynagrodzenie za nadgodziny. /zeznania świadka J. K., przesłuchanie wnioskodawcy – e-protokół rozprawy – płyta CD k 33/

Następnie w okresie od 1 lutego 1983 roku do 5 września 1997 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15. Okres ten został uznany przez organ rentowy jako okres pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach. /niesporne/

W dniu 24 listopada 2016 roku Z. P. złożył wniosek o emeryturę składając świadectwo pracy dotyczące pracy w szczególnych warunkach, wniosek o przyznanie srebrnej odznaki „Wzorowy kierowca” oraz zaświadczenie o rodzaju obsługiwanych w okresie od dnia 7 maja 1977 roku do 10 kwietnia 1981 roku pojazdach. /wnioski, świadectwo, zaświadczenie k 1-9 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 24.11.2016r./

Decyzją z dnia 6 grudnia 2016 roku organ rentowy odmówił przyznania Z. P. emerytury ze względu na brak udokumentowania na dzień 1 stycznia 1999 roku 25 lat okresu składkowego i nieskładkowego oraz 15 lat pracy w szczególnych warunkach, nie uznając żadnego okresu zatrudnienia wnioskodawcy jako pracy w szczególnych warunkach /decyzja k 10 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 24.11.2016r./

W dniu 15 grudnia 2016 roku wnioskodawca przedłożył w organie rentowym świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w okresie od 1 lutego 1983 roku do 5 września 1997 roku. /wniosek, zaświadczenie k 11-12 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 24.11.2016r./

Decyzją z dnia 27 grudnia 2016 roku organ rentowy odmówił przyznania Z. P. emerytury ze względu na brak udokumentowania na dzień 1 stycznia 1999 roku 25 lat okresu składkowego i nieskładkowego oraz 15 lat pracy w szczególnych warunkach, uznając 14 lat, 1 miesiąc i 1 dzień pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach /decyzja k 14 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 24.11.2016r./

Odwołanie wnioskodawcy od powyższej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi – VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 kwietnia 2017 roku. /wyrok k 20 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 24.11.2016r./

Decyzją z dnia 20 maja 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przyznał Z. P. emeryturę od dnia 14 maja 2020 roku (tj. od daty osiągnięcia wieku emerytalnego). Do obliczenia wysokości emerytury przyjęto kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano emeryturę. /decyzja k 12-14 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 5.04.2013r./

W dniu 2 czerwca 2020 roku wnioskodawca złożył ponownie wniosek o przeanalizowanie jego okresów i przeliczenie wielkości emerytury, wnosząc o zaliczenie do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 1 lutego 1977 roku 25 stycznia 1983 roku. /wniosek, świadectwo k 21-22 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 24.11.2016r./

Decyzją z dnia 4 czerwca 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił przyznania rekompensaty przy emeryturze w związku z tym, że wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze./decyzja k 23 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 24.11.2016r./

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, aktach osobowych, jak też w aktach organu emerytalnego, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu. Zarówno treść jak i forma dokumentów nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadka J. K. (2), która pracowała z odwołującym w Przedsiębiorstwie (...) – I Oddziale Towarowo – Spedycyjnym w Ł., dzięki czemu – jako pracownik kadr – posiadała wiedzę o warunkach pracy ubezpieczonego. Jej zeznania pozwalały w sposób wiarygodny ustalić rzeczywisty

charakter pracy skarżącego w okresie jego zatrudnienia we wskazanym przedsiębiorstwie, korelując z twierdzeniami odwołującego.

Sąd uznał za wiarygodne twierdzenia wnioskodawcy, jako spójne, konsekwentne i niezawierające wewnętrznych sprzeczności. Twierdzenia te znalazły potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach świadka oraz w dokumentacji źródłowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z art. 114 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z

Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 53) prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Z cytowanego przepisu wynika, iż warunkiem ponownego ustalenia prawa do świadczeń jest uzyskanie nowych dowodów lub ujawnienie okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, a nie były znane organowi w chwili orzekania i mają wpływ na prawo do tych świadczeń lub ich wysokość /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 231/99 - OSNAPiUS 2000 nr 19 poz. 734; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r. III UZP 5/03 - OSNAPiUS rok 2003, Nr 18, poz. 442/.

Zwrot "przedłożenie nowych dowodów" oznacza zgłoszenie każdego prawnie dopuszczalnego środka dowodowego, stanowiącego potwierdzenie okoliczności faktycznych istniejących przed wydaniem decyzji, a mających wpływ na powstanie prawa do świadczenia lub jego wysokość. Natomiast użyte w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej pojęcie "ujawnienie okoliczności" oznacza powołanie się na fakty dotyczące ogółu wymagań formalnych i materialnych związanych z ustaleniem przez organ rentowy prawa do świadczenia lub wysokości świadczenia. Są to określone w przepisach prawa materialnego fakty warunkujące powstanie prawa do świadczenia lub jego wysokości np. staż pracy, wiek, niezdolność do pracy, ale także uchyczenia przez organ rentowy normom prawa procesowego lub materialnego, wpływające potencjalnie na dokonanie ustaleń w sposób niezgodny z ukształtowaną z mocy prawa sytuacją prawną osoby zainteresowanej (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 2014 r., I UK 322/13, LEX nr 1444596 oraz Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 11 grudnia 2015 r., III AUa 1087/15, LEX nr 1979499).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ma podstaw do ponownego ustalenia emerytury, wyrównania świadczeń, jeśli zainteresowany nie przedstawi dokumentów lub okoliczności zmieniających jego sytuację (por. wyrok. Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III UK 150/13, LEX nr 1458793).

W sprawie niniejszej wnioskodawca formalnie odwołał się od decyzji z dnia 12 czerwca 2020 roku, jednak jak wynika z treści jego wniosku złożonego w ZUS w dniu 8 czerwca 2020 roku kwestionował on (i nadal kwestionuje) niezaliczenie do jego stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 7 maja 1977 roku do 25 stycznia 1983 roku, a zatem żądał (i nadal żąda) przyznania rekompensaty , której organ rentowy odmówił mu decyzją z dnia 4 czerwca 2020 roku. Jego wniosek z dnia 8 czerwca 2020 roku będący de facto powieleniem argumentacji zawartej we wniosku z dnia 2 czerwca 2020 roku (złożonym przed wydaniem decyzji z dnia 4 czerwca 2020 roku o odmowie prawa do rekompensaty) należałoby już uznać za odwołanie od wskazanej decyzji, a nie zgłaszanie wniosku o ponowne ustalenie prawa do świadczenia.

Przechodząc do żądania zawartego w odwołaniu wskazać należy, że zgodnie z brzmieniem art.21 ust.1 ustawy o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2018 roku, poz.1924) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Stosownie do treści ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl art.23 ust.1 i 2 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę; rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX, por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31.03.2016 r., III AUa 1899/15 – LEX 2044406).

Przepisy art.2 pkt 5 i art.21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty, tj.:

- 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej,
- 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat.

Przesłanką negatywną zawartą w art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych jest nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W literaturze podkreśla się, że wykładnia przepisu art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych nie może prowadzić do absurdalnego wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Skoro zgodnie z art.23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Przyjąć tym samym również należy, że rekompensata nie przysługuje tym ubezpieczonym, którzy zostali objęci ubezpieczeniem społecznym lub rozpoczęli służbę po 31 grudnia 1998 r.

Analiza układu warunkującego prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art.32 ust.1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX).

W przedmiotowej sprawie bezsporne jest, że odwołujący nie nabył prawa do emerytury pomostowej ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Stosownie natomiast do treści art.32 ust.2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 roku, poz.53), za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu

uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei art.32 ust.4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.).

Z §1 cytowanego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Przepis § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W niniejszym postępowaniu ubezpieczony ostatecznie domagał się ustalenia, że w okresie zatrudnienia Przedsiębiorstwie (...) – I Oddziale Towarowo – Spedycyjnym w Ł. (od 7 maja 1977 roku do 25 stycznia 1983 roku) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych i tym samym spełnia warunki do przyznania mu rekompensaty.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) w § 2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji.

Natomiast w rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. 2011. 237.1412) określone zostały środki dowodowe, które powinny być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia.

W myśl § 21-23 powołanego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty. Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w § 25 wymienionego rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 maja 1985 r., III UZP 5/85 wyjaśnił, że w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe dopuszczalne jest przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy. Pogląd ten został rozwinięty w znowelizowanym art.473 k.p.c., który stanowi, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron. W postępowaniu przed tymi sądami okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń mogą być udawadniane wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi (por. wyr. SN z dnia 02.02.1996 r. II URN 3/95 OSNP 1996/16/239).

Dla rozstrzygnięcia spornej kwestii zasadnym stało się zatem ustalenie, czy praca wykonywana przez ubezpieczonego w powyższych okresach była wykonywana w warunkach szczególnych, o jakich mowa w cytowanych wyżej przepisach,

wszelkimi środkami dowodowymi, tj. na podstawie zeznań świadków, zeznań samego ubezpieczonego oraz dowodów z dokumentów przedłożonych w toku postępowania dowodowego.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza zgromadzonego materiału dowodowego daje podstawę do stwierdzenia, iż ubezpieczony, będąc zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) – I Oddziale Towarowo – Spedycyjnym w Ł. (od 7 maja 1977 roku do 25 stycznia 1983 roku) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego pow.3,5 tony, czyli wykonywał opisane w wykazie A dziale VIII pkt 2 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Prace te wymienione są także w zarządzeniu resortowym – Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 roku (Dz.Urz. Min. Komunikacji nr 19, poz.77) – w dziale VIII, pod poz.2 pkt 5.

Powyższe okoliczności zostały jednoznacznie potwierdzone zeznaniami świadka oraz dokumentami - dowodami korespondującymi z przesłuchaniem skarżącego, z których wynika, że Z. P. w spornym okresie zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jeździł tylko samochodami ciężarowymi powyżej 3,5 tony z przyczepami były to następujące samochody: S. (...) (od 7 maja do 1 czerwca 1977 roku), S. (...) (od 1 czerwca 1977 roku do 24 października 1979 roku), S. (...) (od 24 października 1979 roku do 15 lipca 1980 roku) i Kamaz (od 15 lipca 1980 roku, nie zajmował się innymi czynnościami, w szczególności nie rozładowywał towaru z samochodu, odpinał tylko burtę przy rozładunku, nie zajmował się żadnymi czynnościami mechanicznymi w samochodzie, robili to mechanicy.

Podsumowując, stwierdzić należy, że po uwzględnieniu powyższego okresu zatrudnienia wnioskodawcy oraz okresów uznanych przez organ rentowy ubezpieczony spełnia wymóg co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał organ rentowy do doliczenia do kapitału początkowego stanowiącego podstawę do obliczenia emerytury Z. P., rekompensaty za pracę w szczególnych warunkach z art.21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych.